U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové ve věci navrhovatele **M. T.**, o podání navrhovatele ze dne 23. 4. 2012,

takto:

I. Podání navrhovatele ze dne 23. 4. 2012, doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 4. 2012, označené jako *„D O V (O) L Á N Í se oproti rozsudku č. j. 68 Co 596/2011 – 104; Žádost o přezkoumání rozsudku ze dne: 6. 2. 2012; Žaloba na obnovu řízení pro zmatečnost dle § 228-235“*, **se odmítá.**

II. Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Navrhovatel se obrátil na Nejvyšší správní soud podáním ze dne 23. 4. 2012, doručeným dne 25. 4. 2012, které označil jako *„D O V(O) L Á N Í se oproti rozsudku č. j. 68 Co 596/2011 – 104; Žádost o přezkoumání rozsudku ze dne: 6. 2. 2012; Žaloba na obnovu řízení pro zmatečnost dle § 228-235“*.

Z hlediska vymezení předmětu řízení stěžovatel uvedl, že žádá předsedu Nejvyššího správního soudu, aby přezkoumal nebo navrhnul *„Městskému soudu Praha 2, Spálená 2 (...) zahájení nového řízení ve sporu o výpověď z nájmu bytu“*.

Přes nejasnost podání navrhovatele lze na základě jeho obsahu a k němu připojené listiny důvodně usuzovat, že navrhovatel brojí proti postupu civilního soudu v rámci rozhodování ve sporu výpověď z nájmu bytu (s ohledem na postavení navrhovatele jako žalovaného se muselo jednat o řízení o přivolení k výpovědi z nájmu bytu). Podle obsahu podání je zřejmé, že navrhovatel byl, jakožto žalovaný, před civilním soudem v prvním stupni úspěšný, nicméně odvolací řízení vyústilo v jeho neprospěch. Následně navrhovatel zřejmě podal k předsedovi Městského soudu v Praze *žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost*, datovanou dnem 8. 2. 2012; v tomto podání vylíčil skutkové okolnosti svého případu. Na toto podání nebylo ze strany městského soudu podle tvrzení navrhovatele doposud reagováno. Proto se obrátil na Nejvyšší správní soud se svým podáním ze dne

23. 4. 2012. Z obsahu navrhovatelova podání je především zjevné, že se netýká agendy správního soudnictví, ale přezkumu rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení civilními soudy.

Rozhodování podle části čtvrté občanského soudního řádu, tedy o opravných prostředcích, spadá, v souladu s jeho ustanovením § 7 odst. 1, 2, do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení.

Nejvyšší správní soud ani soudy rozhodující ve správním soudnictví ovšem v takovém případě nemají pravomoc jednat a rozhodovat. Jejich pravomoc je vymezena § 4 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a je zjevné, že podání navrhovatele směřuje zcela mimo kompetence vymezené zmíněným ustanovením.

Chybějící pravomoc k rozhodování je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení; proto byl Nejvyšší správní soud povinen podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. podání navrhovatele ze dne 23. 4. 2012 odmítnout.

Ve věci zároveň nebyly splněny podmínky k tomu, aby Nejvyšší správní soud postupoval podle § 46 odst. 2 s. ř. s., a spojil s odmítnutím podání poučení, ke kterému věcně příslušnému soudu a v jaké lhůtě může navrhovatel podat žalobu. Zmíněné ustanovení totiž pokrývá pouze podání, jimiž se zahajuje řízení před soudem prvního stupně v některé z forem řízení podle občanského soudního řádu, nikoliv však opravný prostředek, který svým obsahem odpovídá některému z opravných prostředků upravených v občanském soudním řádu (v podrobnostech srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2006, č. j. Na 42/2006 - 21, dostupné z www.nssoud.cz). Jedná se o přirozený důsledek toho, že v případě podávání opravných prostředků se, na rozdíl od žaloby, účastník řízení může a má řídit poučením soudu. Ani případné nesprávné poučení o opravných prostředcích pak nemusí vést, s ohledem na odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, k popření práv takového účastníka.

Nejvyšší správní soud se proto vzhledem k výše uvedenému nezabýval ani otázkou, jakým opravným prostředkem v rámci katalogu těchto prostředků, jež zná občanský soudní řád, je či by mohlo být podání navrhovatele, neboť i kdyby se některému z nich blížilo nebo mu dokonce obsahově odpovídalo, nemá Nejvyšší správní soud procesní prostředek, jak podatele o možném dalším postupu kvalifikovaně poučit.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu